

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/142/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614212150
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7614212150.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a sudcov JUDr. Miroslava Sogu a JUDr. Moniky Koščovej, vo veci žalobcu Quantum Credit a.s., Bratislava, Tomášikova 23/C, IČO: 47 248 980, zast. PERSPECTA Legal, s.r.o., Bratislava, Tomášikova 23/C, IČO: 36 687 745, proti žalovanému H. B., U. B. P., T. X, zast. opatrovníčkou V. W., pracovníčkou Okresného súdu Spišská Nová Ves, o zaplatenie 271,69 eur istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 2C/290/2014-44 z 15.12.2014 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 164,34 eur s 9,5% úrokom z omeškania zo sumy 83,23 eur od 4.8.2011 do zaplatenia, zo sumy 11,90 eur od 4.9.2011 do zaplatenia, zo sumy 11,90 eur od 4.10.2011 do zaplatenia, zo sumy 53,82 eur od 4.11.2011 do zaplatenia, s 9,25% úrokom z omeškania zo sumy 3,50 eur od 4.12. 2011 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo a žalobu v prevyšujúcej časti, čo do sumy 107,34 eur s prísl. zamietol.

Mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným podľa § 43 zák. č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov 19.5.2011 zmluvu o pripojení s programom RELAX 60 a 19.5.2011 dodatok k zmluve o pripojení, predmetom ktorého bolo poskytnutie zľavy na využívané služby alebo zariadenie v lehote viazanosti 24 mesiacov. Jednalo sa o viazanosť na SIM kartu č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX k telefónnemu číslu XXXXXXXXXX. Vychádzajúc z § 52 ods. 1, § 53 ods. 1 Obč. zák. (ich znenie citoval) uviedol, že zmluva o pripojení s dodatkom uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je podľa cit. ust. spotrebiteľskou zmluvou. Citujúc znenie § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, § 517 ods. 2, § 544 ods. 1, 2, Obč. zák., § 153 ods. 1 a § 160 ods. 1 O.s.p. poukázal na to, že posudzovaný právny vzťah účastníkov konania je od svojho vzniku právnym vzťahom založeným štandardizovanou spotrebiteľskou zmluvou, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda neprijateľné zmluvné podmienky, pod sankciou absolútnej neplatnosti. Konštatoval, že žalovaný bol účastníkom zmluvy ako spotrebiteľ, preto uplatňovaný nárok žalobcu posudzoval podľa noriem spotrebiteľského práva, predovšetkým z pohľadu, či žalobca neuplatňuje svoje nároky z neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je neplatná. Poukázal na to, žalobca odvodzuje že právo na zmluvnú pokutu od Dodatku k zmluve o pripojení RELAX 60 + (120), ktorá uvádza, že porušenie zmluvných povinností zo strany žalovaného má za následok platenie zmluvnej pokuty žalobcovi. Dôvodil, že ide o formulárovú zmluvu, do ktorej sa údaje len vpisovali a ich obsah žalovaný nemohol ovplyvniť,

že nerovnováhu v zmluvných vzťahoch medzi žalobcom a žalovaným spôsobuje práve skutočnosť, že zmluvná pokuta pre žalobcu - poskytovateľa služieb, dohodnutá nebola, že táto skutočnosť spôsobuje neprijateľnosť a v ďalšom aj neplatnosť zmluvnej podmienky, pretože nie je možné akceptovať stav, v rámci ktorého jedna zo zmluvných strán zneužíva svoje postavenie na to, že diktuje spotrebiteľovi zmluvné podmienky, ktoré spotrebiteľ buď bezvýhradne prijme, alebo s ním dodávateľ neuzavrie zmluvu, že spotrebiteľ má objektívne iba veľmi nejasnú predstavu o obsahu zmluvných podmienok, a to nielen vzhľadom na drobné písmo, akým sú všeobecné zmluvné podmienky, ale aj Zmluva o pripojení a jej dodatok napísaný, ale aj pre komplikovanú slovnú formuláciu a množstvo zmluvných dojednaní, ktorých obsah nie je spotrebiteľ ani schopný v takom krátkom čase pochopiť a zvážiť. Dodal, že v dohodnutých zmluvných podmienkach v dodatku k zmluve o pripojení RELAX 60 + (120) bod 3 navyše zaväzuje zmluvná pokuta žalovaného počas celej doby viazanosti, a to aj v prípade, že by žalovaný porušil zmluvné podmienky v posledný deň doby viazanosti, aj vtedy platí zmluvnú pokutu v plnej výške. V tomto poukázal na obdobné rozhodnutia všeobecných súdov v Slovenskej republike, ktoré sa týkajú zmluvnej pokuty, kde ako žalobca vystupuje spoločnosť T - Mobile a následne Slovak Telekom, Orange Slovensko, a.s., ktorými bola vyslovená neprijateľnosť a neplatnosť zmluvnej podmienky predmetných spoločností (rozsudky Krajského súdu v Prešove 16Co 31/2012, 18Co/136/2010, rozsudok 15C/7/2011 Okresného súdu Prievidza). Vychádzajúc z § 53a Obč. zák. poukázal na to, že cit. ust. je dôsledkom transpozície smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá v čl. 7 ods. 1 ukladá členským štátom zabrániť súvislému používaniu neprijateľných zmluvných podmienok, že pokiaľ bola vyhlásená zmluvná podmienka súdom právoplatne za neprijateľnú, táto zmluvná podmienka je neplatná v zmysle § 53 ods. 5 Obč. zák., pričom ide o absolútnu neplatnosť. Priznanie plnenia z takejto zmluvnej podmienky je v priamom rozpore so zákonom a ak by súd takéto plnenie priznal, išlo by o tolerovanie pokračujúceho protiprávneho stavu zo strany súdu a popieranie vysokého záujmu Európskej únie a práva Európskej únie na ochranu práv spotrebiteľa. Zdôraznil, že zmluvnú podmienku uplatňovanú z absolútne neplatného zmluvného dojednania nemožno moderovať, pretože tomu bráni jej neplatnosť. Preto neprichádza do úvahy ani zníženie zmluvnej pokuty podľa všeobecného ust. § 545a) Obč. zák., ktorý sa týka iba platne uzavretej zmluvnej pokuty, že všeobecný súd v tomto konaní má povinnosť použiť pre spotrebiteľa, keďže ide o spotrebiteľský vzťah, právo pre neho výhodnejšie a vzhľadom k tomu, že nárok žalobcu sa opiera o neplatnú a neprijateľnú zmluvnú podmienku, je právne irelevantné akékoľvek uznanie dlhu zo strany žalovaného. Na základe uvedeného žalobu v časti o zaplatenie 47,80 eur titulom zmluvnej pokuty zamietol ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, nevyhovел nároku žalobcu aj čo do sumy 59,54 eur, ktorej splatnosť nastala 3.7.2011 z dôvodu premlčania nároku, na ktoré ex offo prihladol, pretože nárok bol uplatnený 4.7.2014, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. V závere mal za potrebné uviesť, že nemohol priznať žalobcovi náhradu zmluvnej pokuty ani titulom náhrady škody, ktorý nárok by bol kvalifikovaný podľa § 420 ods. 1 Obč. zák. v spojení s § 442 ods. 1 (skutočná škoda), nakoľko žalobca bol už len právnym nástupcom pôvodného subjektu, ktorý by sa takejto náhrady škody mohol v konaní prípadne domáhať, teda žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi škodou a protiprávnym konaním žalovaného vo vzťahu k žalobcovi. Podľa § 52 až § 54 Obč. zák. za použitia § 43 zák. č. 610/2003 Z. z., vyhovel žalobe v časti o zaplatenie dlžných platieb, ktoré predstavujú mesačné poplatky za hlasové a nehlasové služby vo výške uvedenej vo výroku tohto rozsudku. Nakoľko sa žalovaný nezaplatením uvedených dlžných platieb dostal do omeškania, za použitia § 517 ods. 1, 2 Obč. zák. v spojení s § 3 vládneho nariadenia č. 87/95 Z.z. priznal žalobcovi ním požadovaný zákonný úrok z omeškania. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo, lebo každý účastník mal vo veci úspech len čiastočný a navyše, žalovanému žiadne trovy konania nevznikli.

Proti rozsudku - výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti, čo do sumy 107,34 eur istiny s prísl. zamietnutá, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca.

V odvolaní, o. i., uviedol, že pokiaľ mal súd za to, že nárok uplatnený z titulu zmluvnej pokuty mu nemožno priznať, nakoľko sa jedná o nárok z absolútne neplatnej neprijateľnej podmienky určenej súdom a preto žalobu v celom rozsahu zamietol, nemôže súhlasiť. V nadväznosti na ustanovenia právnych predpisov, či už na národnej alebo európskej úrovni, mal za to, že ním vymáhanú zmluvnú pokutu nemožno považovať za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Poukázal na to, že z hľadiska platnej judikatúry ani v jednom prípade súd nevyslovil záver, že samotný fakt uzavretia dohody o zmluvnej pokute medzi účastníkmi spotrebiteľskej zmluvy predstavuje neprijateľnú podmienku. Dôvodom neuznania nároku žalobcu na vyplatenie zmluvnej pokuty zo strany žalovaného by bolo posúdenie, že platne dohodnutá zmluvná pokuta je s ohľadom na druh a povahu zabezpečeného záväzku

neprijateľne vysoká. Tvrdil, že zákon dohodu o zmluvnej pokute nijakým spôsobom neobmedzuje, predpokladá len jej podstatné náležitosti v § 544 Obč. zák., ktorého znenie citoval. Uviedol, že k tomuto ust. nadväzuje komentár (aj jeho znenie citoval). Poukázal na to, že žalovaný pri podpise zmluvných dokumentov bol oboznámený s možnosťou jej uplatnenia a na bod 4. Dodatku, kde sa nachádza taxatívny výpočet povinností, po porušení ktorých má Podnik právo uplatniť si dohodnutú zmluvnú pokutu, že aj napriek faktu, že v tomto ustanovení sa uvádza slovné spojenie „porušenie hociktorej povinnosti,“ myslí sa tým porušenie hociktorej povinnosti z povinností následne vymenovaných. V uvedených súvislostiach mal za to, že ide o taxatívny výpočet povinností a nie exemplifikatívny. Ďalej zdôraznil, že vyššie uvedené rozhodnutie, ktorým súd argumentuje, sa vzťahuje na konkrétnu zmluvu a zakazuje dodávateľovi používať neprijateľnú zmluvnú podmienku, že rozhodnutie je z r. 2011, pričom jeho právny predchodca a žalovaný uzavreli zmluvu ešte v r. 2010, preto nemožno hovoriť o tom, že by sa predmetným rozsudkom z r. 2011 zakázalo jeho právnenému predchodcovi uzavrieť zmluvu v r. 2010, lebo by došlo k neprípustnej retroaktívite súdneho rozhodnutia, ako aj samotného Obč. zák., keďže tento v r. 2010 ust. § 53a neobsahoval. Od právneho predchodcu žalobcu nebolo možné spravodlivo očakávať, aby uzavieral zmluvy v súlade so zákonom a rozsudkom súdu, ktoré ešte len budú prijaté. Preto nie je akceptovateľné, aby súd len na základe takejto argumentácie vyhlásil zmluvnú podmienku za neprijateľnú. Navyše, rozhodnutie súdu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky zaväzuje dodávateľa pro futuro pri jeho ďalšej zmluvnej agende. Nejde o pravidlo, ktoré by zaväzovalo iný súd rozhodovať v súlade s predošlým rozhodnutím súdu. Uviedol, že naopak, v zmysle uznesenia Krajského súdu v Košiciach 6Co/325/2012 - 59 a rozsudok Okresného súdu v Rožňave 4C/106/2012, je súd povinný posudzovať každý prípad individuálne s prihliadnutím na všetky okolnosti a osobitosti daného prípadu, že odkazom na iné rozhodnutie, bez vysporiadania sa so skutkovým stavom konkrétneho prípadu a náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia, súd mu v konečnom dôsledku odoprel jeho ústavné právo na náležité prejednanie veci. Zároveň dal do pozornosti rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré takéto zmluvné podmienky vo svojich rozhodnutiach považujú za primerané a nárok žalobcu za opodstatnený (rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo 16.12.2014, sp. zn. 4C/272/2014-31. S odkazom na § 37 ods. 1 Obč. zák. nepovažoval dohodnuté ustanovenia o zmluvnej pokute za nedostatočne určité a v tej súvislosti tento právny úkon za neplatný. V tejto súvislosti odkázal na publikáciu „Zmluvná pokuta“, autor: prof. JUDr. Oľga Ovečková, DrSc., 2004, str. 70 a nasl., ako aj na výklad znenia § 37 ods. 1 Obč. zák., podľa ktorého je právny úkon neurčitý, keď je síce zrozumiteľne vyjadrený avšak jeho obsah je nejasný a existujúce vecné nedostatky spočívajúce v neurčitom vyjadrení obsahu nemožno odstrániť ani prostredníctvom interpretačného pravidla vyjadreného v § 35 ods. 2 a 3 Obč. zák. Nesúhlasil s právnym názorom súdu, že dohoda o zmluvnej pokute je neplatným právnym úkonom. Citujúc znenie § 53 ods. 1 Obč. zák., uviedol, že bod 4 Dodatku k Zmluve o pripojení, v ktorom sa nachádza úprava zmluvnej pokuty, neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené oprel o § 53 ods. 4 cit., kde sa nachádza výpočet neprijateľných podmienok, i keď je tento výpočet iba exemplifikatívny. Poukázal na to, že ust. bodu 4 Dodatku nenapĺňajú dané kvalifikačné kritéria neprijateľnosti stanovené zákonom ani v jednom z týchto prípadov, a to ani v § 53 ods. 4 písm. k), kde je ustanovené, že za neprijateľné v spotrebiteľskej zmluve sa považujú ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku. K otázke nemožnosti ovplyvnenia zmluvných podmienok považoval za potrebné uviesť, že zo strany účastníka stále ostáva iba na jeho slobodnom rozhodnutí, že tento nie je nijakým spôsobom nútený vstúpiť do zmluvného vzťahu, čo by založilo priestor pre posúdenie právneho úkonu ako absolútne neplatného z dôvodu absencie slobodnej vôle, že žalovaný si slobodne bez nátlaku vybral poskytovateľa služieb ako dodávateľa služieb a sám si vybral okruh služieb. Konštatoval, že podnik v daných vzťahoch vystupuje s lepším a profesionálnejším informačným základom, že na druhej strane však potenciálny účastník má právo na relevantné informácie zo strany podniku, na základe ktorých sa rozhodne, či vstúpi do zmluvného vzťahu. V prípade, že by mu tieto neboli poskytnuté, má možnosť výberu iných dodávateľov totožných služieb, ktorých je na slovenskom trhu niekoľko. Na podporu svojich tvrdení uviedol, že vo verejnosti je všeobecne známa informácia o tom, akým spôsobom dochádza k uzatváraniu zmlúv ohľadne verejnej mobilnej telefónnej siete. Poskytovanie verejnej mobilnej telefónnej siete na území SR je fakticky aj právny stav už veľmi dlhé obdobie (je to už viac, ako 20 rokov), pričom aj bežný spotrebiteľ má možnosť ovplyvniť uzatvorenie takejto zmluvy výberom vhodných zmluvných podmienok tak, aby mu tieto vyhovovali, spolu s prijatím príslušných sankcií v prípade ich neplnenia. Poukázal na to, že dochádza tu k deformácii a rozvracaniu zásady rovnosti strán a súkromno-právneho princípu zmluvnej autonómie. V tejto súvislosti poukázal na množstvo poctivých spotrebiteľov, ktorí si riadne platia zmluvne dohodnuté služby, a to aj niekoľko období viazanosti po sebe, že takýchto spotrebiteľov

je potrebné chrániť pred tými nepoctivými. K drobnému a nečitateľnému písmu a k slovnej formulácii jednotlivých zmluvných dojednaní a ich množstvu v jednom súvislom texte uviedol, že sa jedná výslovne o subjektívny názor súdu, že veľkosť písma nesúvisí s obsahom zmluvy a v žiadnom prípade nemožno povedať, že by menšie písmo malo pre hociktorého účastníka zmluvy menší význam ako písmo väčšie, okrem toho konkrétna zmluva je čitateľná voľným okom pre toho, ktorý nepoužíva na čítanie okuliare a aj pre toho, ktorý na čítanie okuliare používa a okrem toho veľkosť písma danej zmluvy je rovnaká, že zároveň tu vzniká otázka, ako je možné, že „drobné a nečitateľné písmo,“ a „slovná formulácia jednotlivých zmluvných dojednaní,“ je zrozumiteľná a jasná pre množstvo poctivých spotrebiteľov, ktorí si svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce zo zmlúv poctivo plnia. Z uvedeného dôvodu mal za to, že opierať právny názor o takúto argumentáciu, je neprijateľné. K námietke premlčania uplatnenej pohľadávky uviedol, že uplatnený nárok nie je v žiadnom prípade premlčaný. Poukázal na § 101 a 102 Obč. zák., že veriteľovi vznikol nárok na fakturáciu prvým dňom po uplynutí lehoty na plnenie služby, ktorá bola od 15.5.2011 do 14.6.2011, dňom 15.6.2011, že veriteľ tento nárok uplatnil faktúrou č. XXXXXXXXXXXX 15.6.2011 so splatnosťou 3.7.2011, že 4.7.2011 sa dostal žalovaný do omeškania, týmto dňom začala plynúť veriteľovi trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na súde, ktorá skončila tým istým dňom, t.j. 4.7.2014. Z uvedeného vyplýva, že nárok bol na súde žalobou uplatnený včas. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal žalobca za to, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a mal priznať celý uplatnený nárok. Navrhol rozhodnutie zmeniť a žalobe v plnom rozsahu vyhovieť a priznať mu aj trovy konania a trovy právneho zast.

Rozsudok, okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, čo do 107,34 eur istiny s prísl. a výroku trovách konania, odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods. 1 O.s.p.), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2, lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené žalobcom v odvolaní.

Ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré boli vykonaným dokazovaním preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaného dokazovania vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§135 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t.j. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Pokiaľ ide o namietanú neprijateľnosť zmluvnej podmienky vo vzťahu ku zmluvnej pokute k správnym a výstižným dôvodom uvedeným v rozsudku je potrebné uviesť, že podľa čl. 3 ods. 1 smernice Rady č.93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095,21/4/1993, str. 29-34 - ďalej len „smernica“) zmluvná podmienka, ktorá

nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa čl. 3 ods. 2 smernice podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevylučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Podľa prílohy smernice, bodu 1 písm. e), podmienkou uvedenou v čl. 3 smernice je požiadavka na spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako kompenzáciu.

Podľa čl. 5 v prípade zmlúv, v ktorých sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované zrozumiteľne. Keď existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má výklad priaznivejší pre spotrebiteľa.

Uvedenú smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ust. právneho poriadku, upravujúcim režim spotrebiteľských zmlúv. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky na ochranu spotrebiteľa voči neprijateľným zmluvným podmienkam. Smernicu je potrebné aplikovať tiež vtedy, keď bola zmluva spísaná vopred a žalovaný (ako spotrebiteľ) nemohol mať žiadny vplyv alebo dosah na obsah jednotlivých ust. zmluvy.

Z uvedených dôvodov rovnako odvolací súd zastáva názor, že dojednanie zmluvnej pokuty v zmluve o pripojení medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bolo neplatné v dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky a jej neplatnosti a to, či už z dôvodu nemožnosti náležitosti, ktoré mali byť medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dohodnuté ako podstatné náležitosti zmluvy, ktoré nemohol žalovaný ovplyvniť, ako aj skutočnosti, že zmluvná pokuta zaväzovala žalovaného počas celej doby viazanosti, a to aj v prípade, že by žalovaný porušil zmluvné podmienky v posledný deň doby viazanosti, kedy by platil zmluvnú pokutu v plnej výške, bez zreteľa, či dôjde k porušeniu zmluvnej povinnosti na začiatku alebo na konci viazanosti.

Pokiaľ ide o premlčanie nároku žalobcu na zaplatenie 59,54 eur na základe faktúry 7105717052 so splatnosťou 3.7.2011 na 59,54 eur, možno sa stotožniť so záverom súdu, že nárok na zaplatenie uvedenej sumy je premlčaný, keďže splatnosť faktúry nastala 3.7. 2011, kedy sa právo žalobcu mohlo vykonať po prvý raz a trojročná premlčacia lehota uplynula 3.7.2014, lebo žalobca si uplatnil nárok pred súdom 4.7.2014, jeden deň po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, na ktorú súd prihliadol ex offio.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny.

Podľa § 224 ods. 1 O.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia aj pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 prvá veta O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/04 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.